

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Разова спеціалізована вчена рада Національного університету «Одеська політехніка» Міністерства освіти і науки України, м. Одеса, прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» на підставі прилюдного захисту дисертації «Протидія корупційним ризикам в системі публічної служби» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування» 22 грудня 2023 року.

Вербановський Володимир Володимирович, 1993 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2015 році Національну академію прокуратури України, за напрямом спеціальності «правознавство» та здобув кваліфікацію «магістр права»; у 2020 році закінчив Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування», професійна кваліфікація магістр публічного управління та адміністрування.

Працює на посаді прокурора Оболонської окружної прокуратури м. Києва з 2021 року до цього часу.

Дисертацію виконано у Національному університеті «Одеська політехніка», Міністерство освіти в науки України, м. Одеса.

Науковий керівник: Фальковський Андрій Олександрович, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державознавства, права та європейської інтеграції Навчально-наукового інституту публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка».

Здобувач має 8 наукових публікацій за темою дисертації. З них 4 - у наукових фахових виданнях України; 1 - у зарубіжному виданні.

1. Вербановський В.В. Механізми протидії корупційним ризикам в системі публічної служби: міжнародний досвід. *Актуальні проблеми державного управління*. Вип. 3. 2021. С. 194-198. URL: <https://doi.org/10.35432/1993-8330appa3842021246400>

2. Вербановський В.В. Методологічні засади та категоріальний апарат дослідження протидії корупційним ризикам в системі публічної служби. *Право та державне управління*. Вип. 1. 2022. С. 232-238. URL: <https://doi.org/10.32840/pdu.2022.1.34>

3. Вербановський В.В. Реалізація принципів стратегії протидії корупції в системі публічної служби: теоретико-методологічний аспект. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. Вип. 30. 2022. С. 14-18. URL: <https://doi.org/10.32843/pma2663-5240-2022.30.2>

У дискусії взяли участь голова і члени разової спеціалізованої вченої ради:

1. Колісніченко Н.М., доктор наук з державного управління, Національний університет «Одеська політехніка», завідувач кафедри соціально-гуманітарних наук Навчально-наукового інституту публічної служби та управління.

Без зауважень.

2. Матвеєнко І.В., кандидат наук з державного управління, Національний університет «Одеська політехніка», доцент кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Навчально-наукового інституту публічної служби та управління. Відмітила високий рівень дисертаційного дослідження, актуальність обраної теми, наукову новизну одержаних результатів, які мають суттєве значення для галузі науки «Публічне управління та адміністрування», наголосила на актуальності та своєчасності дисертаційного дослідження здобувача. Відзначила, що робота є самостійним науковим дослідженням та відповідає вимогам, які ставляться до такого виду робіт.

В межах дискусії висловилися щодо раніше висловлених зауважень:

1. Автором дисертаційного дослідження неодноразово робиться наголос, що громадськість є важливим елементом антикорупційної системи, а їх ефективна та злагоджена взаємодія з органами публічної влади надасть можливість мінімізувати масштаби поширеності корупції та реалізовувати антикорупційну реформу в Україні. На стор. 137-138 зазначається, що з метою забезпечення участі громадськості для запобігання корупції, в тому числі й протидії корупційним ризикам в системі публічної служби в Україні, доцільним є здійснення громадського контролю. Втім, автору слід було б визначити основні форми та методи здійснення громадського контролю щодо протидії корупції в системі публічної служби. Це значно б посилює п. 5 загальних висновків, де дисертант характеризує систему заходів, які провадяться з метою мінімізації обсягів та усунення корупційних ризиків і корупції в цілому, на основі внутрішніх та зовнішніх механізмів.

2. На нашу думку, назва розділу 3 «Напрями оптимізації процесів запобігання корупції в контексті глобальних ініціатив в системі публічного управління» не корелює зі змістовним його представленням. Так, у розділі 3 автор дисертаційного дослідження розглядає реалізацію принципів стратегії протидії корупції в системі публічної служби (п. 3.1), окреслює шляхи вдосконалення організаційно-правового механізму протидії корупції в системі публічної служби (п. 3.2), визначає перспективні напрями протидії корупційним ризикам у окремих сферах системи публічної служби (п. 3.3). В дисертаційному дослідженні не знаходить місце визначення напрямів оптимізації процесів запобігання корупції в контексті глобальних ініціатив.

3. Дисертантом зроблено висновок, що задля забезпечення належної протидії корупції в системі публічної служби необхідним є проведення системних змін у організаційно-правовому механізмі та виокремлює прогресивні напрями: аутсорсинг, антикорупційний аудит, ротація публічних службовців та покращання антикорупційного законодавства (стор. 184). Втім,

доцільно було відобразити це схематично у тексті дисертаційного дослідження, щоб значно спростило сприйняття тексту, зокрема в частині розподілення внутрішніх та зовнішніх механізмів протидії корупційним ризикам в системі публічної служби в Україні.

4. У п. 3.3 автором визначено систему корупційних ризиків у оборонній сфері, сфері земельних правовідносин, сфері судової влади, сфери надання адміністративних послуг та сфери місцевого управління. В силу специфіки кожної із окреслених сфер, автором запропоновано перспективні напрями мінімізації та усунення наявних корупційних ризиків. Втім, було б доречно надати обґрунтування, чому саме система корупційних ризиків визначалася саме в цих сферах та вказати конкретні механізми протидії корупції в кожній сфері окремо. Це б посилювало п. 9 загальних висновків до дисертації (стор. 212-213).

3. Піроженко Н.В., кандидат наук з державного управління, Національний університет «Одеська політехніка», доцент кафедри публічного управління та регіоналістики Навчально-наукового інституту публічної служби та управління. Позитивно оцінила та підтримала дослідження Вербановського В.В. Втім, зауважено, що:

1. Обґрунтовуючи актуальність дослідження, у вступі до роботи (стор. 24) автор використовує дані Transparency International «Індекс сприйняття корупції» за 2021 рік і зазначає, що у міжнародному рейтингу Україна зайняла у 2021 році 122 місце серед 180 держав світу з 32 балами із 100, роблячи висновок про негативну динаміку даної ситуації. Бажано, було б все ж таки використати більш актуальні дані, адже за даними цієї ж організації, за 2022 рік Україна отримала в «Індексі сприйняття корупції» (CPI) 33 бали. Наш показник зріс на один бал і тепер Україна посідає 116 місце, а не 122.

2. У положеннях дисертації було проаналізовано історіографію дослідження проблеми протидії корупційним ризикам в системі публічної служби. При цьому, зазначено, що становлення розуміння обраної тематики в працях сучасних дослідників відбувалась протягом двох етапів, які відображають інтереси сучасного суспільства та обумовлювались рівнем розвитку законодавчої техніки. Однак, при висвітленні автором періодизації розвитку дослідження вказаної проблематики на світовому та національному рівнях, не прослідковується розкриття критеріїв на основі яких таку періодизацію було здійснено.

3. Окремі терміни, застосовані дисертантом мають риси неточності, непослідовності їх застосування, недостатньої чіткості викладу. Так, дисертантом декілька разів вжито в роботі терміни «скоєне», «скоєного» (стор. 36, 69) тощо, що не відповідає термінологічному апаратові чинного КК, де вживаються терміни «вчинення», «вчинили», «вчиненим», «вчинене» (ст. ст. 2, 4-11, 18-28 КК та ін.). Злочин - це вчинок людини – вольова, свідомо поведінка. Правда, в дисертації застосовано також терміни: «вчинені», «вчинений», «вчинено», «вчинення», «вчинене» тощо.

4. Корчак Н.М., доктор юридичних наук, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, завідувач кафедри публічної політики.

Відзначила високий рівень, достатню кількість публікацій у вітчизняних та зарубіжних фахових виданнях, вказала на актуальність дослідження, послідовність автора у викладенні теоретичного матеріалу, високий рівень обґрунтування висновків дисертаційного дослідження. Тема роботи, мета і завдання сформульовані коректно, науково обґрунтовано та виважено.

Оцінююче в цілому позитивне представлене дисертаційне дослідження, вказав на окремі дискусійні положення дисертації та висловила такі зауваження та пропозиції:

1. При визначенні та наданні змістовної характеристики методології дослідження недостатню увагу було приділено ролі системного підходу, евристичний потенціал якого не зводиться до окресленої автором сфери, а має більш широке коло гносеологічних можливостей.

2. Автором охарактеризовано досвід Королівства Нідерландів, Республіки Болгарія, Литовської Республіки, Республіки Молдова та Республіки Казахстан та інших країн щодо протидії корупційним ризикам у системі публічної служби. Доведено, що в силу своєрідності правової системи кожної держави, організаційно-правове забезпечення досліджуваної сфери суспільних відносин в кожній країні також є особливим. Водночас, більш доцільно з методологічної точки зору не описувати досвід різних щодо протидії корупційним ризикам у системі публічної служби, а класифікувати їх на певні групи на основі критерію результативності зниження рівня корупції.

3. Автором запропоновано низка прогресивних інструментів вдосконалення організаційно-правового механізму протидії корупції. Серед них автором вказується на необхідність застосування: аутсорсингу – укладання контракту щодо передачі окремих функцій, що традиційно належать органам державної влади, державним службовцям від державного до приватного сектору з метою підвищення якості надаваних послуг населенню. Водночас, викладене положення потребує подальшого уточнення, опису та більш ґрунтовної аргументації, ніж представлено в дисертаційному дослідженні.

4. Більш доцільним є розкриття сформульованого в дисертації положення про те, як вдосконалити систему корупційних ризиків у сфері земельних правовідносин, оборонній сфері, сфері судової влади, сфері надання адміністративних послуг і сфері місцевого самоврядування та більш змістовно охарактеризувати перспективні напрями мінімізації корупційних ризиків та їх усунення.

5. Мануїлова К.В., доктор наук з державного управління, Одеський національний технологічний університет, доцент кафедри публічного управління та адміністрування.

Наукові положення, висновки і рекомендації, сформульовані в дисертації, відповідають вимогам до такого виду досліджень. Надала високу оцінку дисертаційному дослідженню.

Наголошено на певних дискусійних положеннях і окремих зауваженнях:

1. У вступі С. 24 автором цілком доречно було процитовано місце України у рейтингу «Індекс сприйняття корупції» (Corruption Perceptions Index

- CPI) за 2021 р. Втім, на нашу думку, актуальним буде також розгляд динаміки CPI в Україні упродовж 2013 – 2022 рр.

2. У п. 2.1. (С. 89 – 101) здійснено достатньо ґрунтовний аналіз міжнародного досвіду протидії корупційним ризикам в системі публічної служби в окремих країнах Євразії. Водночас у дисертаційному дослідженні не зазначено, які саме країни є найменш корумповані, а які країни є найбільш корумповані у сучасному світі й якій їх досвід подолання корупційних ризиків можна використати нашої державі?

3. На С. 150 наведено основні принципи стратегії протидії корупції в системі публічної служби на 2020–2024 рр. На нашу думку цей перелік принципів стратегії протидії корупції в системі публічної служби є повністю вичерпним та сталим, чи можливо потребує внесення певних змін та удосконалень?

4. На с. 160 – 162 наведені дані щодо корупційних правопорушень в Україні упродовж 2016 – 2021 рр. Проте, з тексту дисертації не зрозуміло, як змінилась ситуація з корупційними правопорушеннями за останні два роки».

Результати
відкритого голосування:

«За»

«5» (п'ять) членів ради,

«Проти»

«немає» членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Вербановському Володимирі Володимировичу ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Голова спеціалізованої
разової вченої ради

(підпис)

Наталя КОЛІСНІЧЕНКО